

Antal Zsuzsanna

HÁROM

Karculatok papírrepülőn

EGY

ígyésígycsakaritmustfejtsdmeg

beszélgetünk.

a 35 és az 52 év. együtt épp amennyi. a telefon némileg torzít a hangon. az ablakon keresztül már messziről látni, mentőautó közelít a falut a várossal összekötő úton. a 35 év vas széken ül. az 52 év hangja mélyre fut odabent. kint sziréna, a vonalon történetek, az ablaküvegen egy odatapadt homlok. a mentős az iskola elé fordul. öt óra.

nem élek. létezem.
nem tanulom. emlékezem.
nem félek. engedem.
jelen voltam. vagyok. leszek.

Ha éhes vagyok, eszem.
Szerelmes vagyok, szeretkezem.
Útelágazásban kérdezek.
Sötétben fényt keresek.
Hajnalban ébredek, éjjel álmodom,
reggel öltözöm, a nappal változom.
Lelkem folyója, ha árad, áradjon,
Ha apad, apadjon rendesen.
Kiáltanom, ha kell, nagy levegőt veszek,
Ha hagynom kell, hagyom, engedem,
Ha várnom kell, várok,
Ha nincs időm, megyek.
Amikor akarok, akkor teszek.
Amikor nem akarok, nem teszek.
Amiben hiszek, azt hiszem,
Ahova indultam oda érkezem.
- Miért nem lehet az egyszerű, épp így, épp ilyen?
Egyszerűen csak az, ami.
Minden az, ami.

Teli mérővel

a vállára kötözött bárányt lehajította
fejét hamuval sűrűn megszórta
korsóját színültig töltve az út szélén megállt
és hagyta, hogy az istenek összecsapjanak a feje felett.
„Elnyered vagy elveszíted, rajtad áll.”
Port és vért köhögött, végül odébbállt.

HAKKOR.

Ha tehetném, szétzúznám az időt, szilánkjain ugrálnék, mint a gyerek,
vérző talpam észre se venném, zoknit húznék, lábamra cipőt.
Akkor nem nézném a semmit, gyermekeink arcát két kezem közt tartva
lábamról lerúgnék minden cipőt, a kötést kitekerve, a gézt sárkányt reptetve
eregetném és csak feleselnék a szélbe bele.

ÉS

megállt a hold az égen.
egy ideje nem mozdul.
se íve, se felhője. hangja is csak a vadászgépnek.
most te jössz.

KETTŐ

ígyésígyésegyrejobban

Mert megbocsátottad előre.
Elhiszem Neked Uram.
A hetedik elsősülött harmadnapon már nem számolja a csillagokat.
Nem oltja le, nem gyújtja fel a lámpát, nem jár körbe.
Megáll. És halkán, csendben, először csak magában, aztán körbe-körbejárva hallhatón, egyre jobban, már nem motyogja, de mondja, mondja, mert kell, mert muszáj, mert nem lehet másképp, csak ígyésígy, és most és itt, hogy elég.
Akkor körbenéz. Oldalra hajtja fejét, lassan mozdít a vállán. Mozog. Lassan emeli karját. Mozdul. Lép. Elindul.
És látták, mondták, állítják többen, tán igaz is. Mosolygott.
Hallom ma is. Nevet.
Nevetett.
És a hegyek visszhangoznak egy nevet.

Mert, ahogy a napok haladnak és egyre csendesebb a nélküled,
úgy érsz valamiképp egyre közelebb és közelebb.

átfagyott a térdem. emberek nevetnek. a híd alatt víz bugyog. szeretek.
a hullámok pötytyöket ringatnak. mindig új, sosem más, mint ami az.
a jelzőfény pirosan kandikál. 17-ig számolt vízbe fúlt bójaláb. halad
egy motoros részegen, egy halász kurva anyáz, aztán én, magam. magad.
meg a víz. a híd alatt.
a cipő csúszik, fenekem alatt a kabát átázik.

RITMUS

a közvetítői palánk falairól éles üvöltés csapódik vissza, a kommentátor saját hangjától fúródik székébe, fülére visszarántja a félrecsúszott fülest, aztán vesz egy mély lélegzetet és fojtva folytatja tovább, szinte préseli a hangot izgatottan, az utolsó mondatsor első hangjait tán a mellette ülő se hallja, az utolsó 20 méter szívdobbanását csak a lélek adja vissza, és a ritmus, az inak, a mozdulat, és a futó nem gondol már a kávé illatára, nem, semmire se ottan, nem hallja az üvöltő tömeget, súly nélküli lesz, talpa ütemesen dobban, de már emelkedik benne a minden. a nap kisüt, a nézőtéren valakinek elered az orra vére, a kommentátor hangját keresi, sietve elnézést kér a hallgatóságtól, és aztán csend lesz. a felvétel lassított, a futó a földre rogy a célszalaggal metszve mellkasát és nem gondol, nem érez, nincs abban semmi, se jó, se rossz, se mindenki, se senki, és a futó maga sem, csak a kommentátor üvölt újra (hangját honnan vette vissza, ki tudja), mire a futó feltolja testét, fejét emeli, úgy tesz, mintha látna, mintha hallana valamit, és a dolgok rendben a maguk medrében haladnak megint, a kommentátor hangját halljuk: megcsinálta! aztán az aréna kiürül újra.

mi lesz most tovább
ha eddig sem volt sehogy
ha ami nincs az úgy
csendben eloldalgott
a balra meg a jobbra
a néző a pont
pont hogy ennyi voltam
ami volt itthagzott.

ÉS

a holdnak most van udvara az égen.
meg árnyéka a körötte ívben semmittevő felhőkön.
és bennem, mint rák a sejtben, terjeszkedik a nyugalom,
mint olaj a víz és a levegő között.

HÁROM

HÁROMÁRNYÉK

árnyéket vet isten arca
árnyéket arat isten arca.
Bábel folyói mellett ültünk és sírtunk,
árnyékban ver isten arcra.
a Sionra emlékeztünk.
árnyékból Isten arca vet fényt.
ágyék.kötő.
leleplezés.
„leleplezi, amit elrejt a sötétség, s napvilágra hozza a halál árnyékait.” Jób 12,22

Talicska

1. és újra. és akkor is. ha kérdés. és akkor is. ha játék. és akkor. mert újra. sarokban talicska.

A szárny viaszos borítású. A szél belekap, a test ráhagyatkozik. Siklik. Templomtorony, erdő, rét. Aztán megáll. Hegyek közt lebeg. Egy gyerek ül az égre nyúló fűben ott lent a réten. Kézfejét szemeihez szorítja. Autók sorakoznak nyári menetrendben nyugat felé, keletnek ritkulón. Egy sötét színű autón gyakran törik meg a fény, göröngyök dobálják faluról falura. Utasai így mérik az utat.

Hagyd jönni.
Hagyd elmenni.
Hagyd
Jönni
Elmenni
Elmenni hagyd
Hagyd el
Menni hagyd
Hadd!
Jönni menni
Eljönni
Hagyd el menni jönni
Elhagyni hagyd
HagydHagyd Eljönni elmenni elhagyni hagyni hagyd hagydhagyd hogy.

A gyermek hangokat hall. Este van és újra reggel. A gyermeket nagyra nőtt gazcsomók takarják, ujjai együtt nőnek arcával és a fákkal. A madár hangtalan köröz a gyermek fölött, végül egy hajtásnyira tőle, leszáll. A kikopott fűben a rétet keretező fák kupacba fűtt levelei közt totyog egyre közelebb a gyermekhez. A gyermek mellé telepszik. Vár.

2. és így és így. és csak a ritmust fejtsd meg és egy és kettő és egy

Hegynyi kiáltást hoz a szél. Csendet ígértek nekünk. Jót. Érdemet. Erre telefon érkezik. Hogy bedőlt a fal. Másnap újabb hívás. Kötélre lógatta magát egy barát. És a hegy még mindig visszhangozza a nevet és egy és kettő és

Sarokban vagyok. *nézd felülről.* Kívül vagyok. *nézd innét. felőlem.* A zsinór elfogyott. *helyén ott vagy te.* Nincs helyettesem. *megyek.* Szeretekígylenniahogyvagyok. hazudsz. Szeretemaztakivagyok. hazudsz. Szeretlek. hazudsz. Mondomamondókámésújrasarokbaállítotttaligavagyokmagamvagyokhazudsz.

Nézd felülről. *fúj a szél.* Nézd kívülről, felőlem, innét. *a zsinór a vakolatból kibukott.* És egyszer jól bebaszunk. *most végre igazad van. így lesz. Így lesz. hazudsz.*

3. mert szavaid szívemben szép helyükre

Isten - nem úgy, mint Péter gerófi feddő ujját elő-előhúzván -, de anélkül. Ujjatlanul mutatta meg: navigálni necesse est. Isteni vallomás. A szó. Mint selymes búzatáblán a szél, úgy siklik szívemben szép helyére, soronként igazítva a gondolat és szó nászát, míg beleszelődül a hegyekbe mind

4. esnek a fiúk. Kavicsokat rugdálnak, míg én

ilyenkor mit kell tenni?
kérdőjel.
jesszus!
vagy basszus?
ciklusba rendezem magam.
és akkor már csak egy kérdőjel marad.
de az bazi nagy.
jesszus.
vagy basszus?
nagy.
kibaszott nagy.

5. kitágult pupillákkal meredek előre kezemben az ég egy leszakadt darabjával.

Boldogságom égi, töretlen Bánatom földi, végtelen És ez is én vagyok Elszabadult szavaimon túl Isten. Veled. És isten a napban. És minden áldott. És minden istenverte nap elmondom újra, és ismét és megint. Aztán megfogja a vállam a sötétség, és beránt az éjbe. A test emelkedik, süllyed, a képek forognak. Megállíthatatlanul. A hegyek meg vajúdnak, az egér a visszacsapódott fém alatt. És itt megdermedtek bennem a szavak.

6. Mert a mindenség megfér egy kéznyújtásban.

És szelíden ölembé fészkel az este, úgy foglal teret, ahogy csak a sötétség tud magába fogadni.

És e kivettetett nap, az időből kivétel ugyan, de az időtlenségben ott áll ő szép közepén, épp oly szilárdul, mint mondataim közepén a rím hiánya. És csend van. Várj meg kérlek, akárhová is érek. Mert van még a szívemnek egy darabja, ami nem szakadt meg. És most hullott darabra. A jó, hogy jöttél, egy gondolat. És jó, hogy összeszedem magam a szélből, a búzatábla érintéséből. És úgy ülök itt, mint halott fölött a reménykedő. Megdermedt szavakkal kitáblázva. Pedig csak csendet akart, ahogy a gyermek, aki este a babaház szobáiba fekteti babáit. Szépen, sorban. Ki ül, ki fekszik, egyik keze fent, másiké csorbán hátra rándul. Szeme mindnek nyitva. Merednek a megadott irányba. A játék szent és a mozdulatlanság mögötti életet csak a gyermek látja. Aztán rájuk kapcsolja a villanyt. Újra csend és éj van.

7. Jó lesz. Jól lesz, elhiszem. És mire hazaérsz, áttetsző lesz minden, mint a hajnal.

Mennyit zuhan az, aki két métert esik? Ki hazudik a menetrendszerinti járatra felszállva reggel és újabb reggel megint? Ki hallgat ott, ahol te egy másik én vagyok? Sétálnak a havasok. A hegyek gyomra köhint, a göröngyök simulnak az autó kerekei alatt.

A falu felől földművesek közelítenek: Itt vagyunk! A madár a gyermek oldala mellé szökken. Aztán újra csend. A gyermek bal kézfeje viaszosan csillan a fényben. Lassan feláll, jobbával lesöpri a fenekére tapadt leveleket, és biztos léptekkel elindul az egy oldalról lámpasorral szegélyezett utca felé. A magasból kitért szárny vet árnyékot a földre. Az árnyékból kitért karral lendületet vesz a gyermek, karját lóbálja, megiramodik, lábainál csak hangját viszi a szél sebesebben a rét felé, a fákon át ki az útra. És ott megáll. A visszhang egy sötét színű autóra csapódik. Itt vagyunk. És megjöttünk végre.

A hópelyhek felfelé hullanak

Sándor cár szentpétervári ágyasa szemhéját magasra emelve húzta lábait bársony szoknyája súlyos rétegei alá. Szépek a fények – mormolta aztán maga elé, miközben a ritmusra, a súlyra, és az emelkedés könnyedségére gondolt újra meg újra. A szavak, idővel, mind előkerülnek. Csak úgy – tette hozzá fennhangon. Mert egyszer csak kimondva kell lenniük. És mélázó mozdulattal simított végig az ölében heverő házi macska gerincén. Az felnézett a nőre, hátraszegve, megnyújtotta nyakát és megvárta, míg a nő észreveszi az óhajt. Aztán, a méla mozdulat is odaért. Akkor összegömbölyödve a szoknya redői közé horpasztotta testét, elaludt. -Kék égig emeltél. Ott úszom a sasokkal. - a hang nem a cáré volt. Egy szerelmes férfi beszélt a sorokból kifelé.

Óh! A Cárévis? Kivégeztetné a Seregek Urát, ha Szentpéterváron a hó felfelé hullana! Sztanyka. Tudod, itten a hó szabadsága épp az, hogy lefelé esik.

Mert a dolgok ismerik a maguk rendjét.
Mert a dolgok jól vannak elrendezve.

ÉS

mozdulatlan maradt ma a minden.
a hold egyértelmű,
felhő nem környékezi, csillag nincs a közelében,
félíg telt, félíg láthatatlan, bátran tűnik el.